

Вічний Скарб

www.lifefsource.com.ua

«...**О** жінко,
велика твоя віра!
Хай буде так,
як ти хочеш!...»

(Матв. 15:28).

ОБРАЗ ЖІНКИ В БІБЛІЇ

Через Своє Слово Бог відкриває нам, що впродовж історії людства Він співпрацює з жінками й піклується про них не менше, ніж про чоловіків.

2

НЕТЛІННА КРАСА

«Краса не в тому, щоб мити руки дже-рельною водою, і не в тому, щоб розум'янувати їх соком ягід, і навіть не в їхньому ароматі. Справді гарні руки лиш у того, хто дає милостиню вбогим!»

3

ТАК ГОВОРИТЬ БІБЛІЯ

Коли Бог прощає наші гріхи, то робить це не для того, щоб ми продовжували бути рабами беззаконня, а стали слугами святості.

4

ДВА РОДОВОДИ З КНИГИ БУТТЯ І ДРУГИЙ ПРИХІД

Сьогодні також є два родоводи – сини Божі та сини людські. Головним питанням на суді Божому буде таке: до якого родоводу ви належите? Куди б Бог записав ваше ім'я?

6

ХРЕЩЕННЯ НЕМОВЛЯТ

Хрещення має залишатися тим, чим воно й було спочатку: усвідомленим відгуком віри на дар благодаті, священною дією за прикладом Господа нашого Ісуса Христа.

8

ГРАМАТИКА СПІЛКУВАННЯ

Наше покоління стикнулося з такими проблемами, які минулим поколінням були невідомі. Одна з них – нестача спілкування, і насамперед – у сім'ї.

10

РОБОТА ШЛУНКА ПІД ЧАС СВЯТ

Хто з нас не чекає того чи іншого свята, щоб відпочити і смачно поїсти? Утім існує таке поняття, як переїдання. На свята ми готуємо багато страв, щоб насолодитися повною мірою. Душа бажає свята! А як почуває себе ваш шлунок після таких переїдань?

11

ДІЗНАЙСЯ ПЕРШИМ

12

Таємниця жінки

Василь
Василашко

Невже Бог жінку сотворив з ребра –
Це диво з див, цю панну над панами,
Цей ніжний плин кохання і добра,
Цю мудрість уст, всолоджених медами?

З яких легенд ця пісня всіх пісень,
Жар-птиці жар, веселки ніжне свято,
То сонечко вночі, то зірка вдень, –
Дружинонька кохана і мати?..

З яких видінь ця діва чарівна,
Їй серце віддаєм чи просим руку?
З яких небес краса ця неземна,
На біль розлук або солодку муку?

А може, Бог шматочок шкіри брав
Чи язичка, та ще й присипав перцем?
Ні! Якщо жінку Бог створив з ребра,
І тільки з того, що було під серцем!

А може, жінка з-під руки Творця,
Тому постала з плоті, а не з глини,
Щоб рід людський продовжить для Отця
І людям народити Бога-Сина?!

Любовь нельзя...

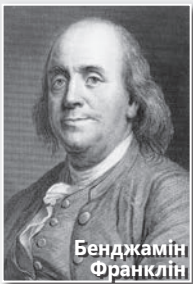
Любовь нельзя «Скачать» или «Скопировать»
И сгоряча в корзину «Удалить».
«Блокировать» нельзя, «Отформатировать»,
Зато любовь мы можем «Сохранить».

сохранить

Здобудь перемогу над гордістю!

Відомий політичний діяч, дипломат і вчений Бенджамін Франклін одного разу склав список із 13 хороших якостей, які хотів би розвинути в собі протягом кварталу. Він вирішив удосконалити одну з якостей протягом тижня. Після завершення експерименту Франклін зрозумів, що всі здобуті результати були поверховими. «Не існує іншого такого гріха, якого було б так нелегко позбутися, як гордість», – писав він потім. – Заховай її, борися з нею, зламай її, вбий її... І все ж вона продовжує жити та піднімати свою потворну голову... І коли ти вважатимеш, що вже переміг її, навіть тоді ти будеш гордитися тим, що став смиренним».

Бенджамін Франклін

Образ жінки в Біблії

Тимофій Коробко

У співпраці

Різнi пори року наповненi особливими символами, подiями, святами. Кожен перiод гарний по-своєму. Напевно, багато хто з нас схильний асоціювати весну з відродженням природи, коли все прокидається після зимового сну. Сонце світить яскравіше, довше, тепліше, починає танути сніг, біжать струмки, з'являються зелені паростки, птахи співають веселіше, тварини стають активнішими. Здається, що з приходом весни з'являються нові можливості. Разом з природою починають відроджуватися й люди. У цей час чоловіки дедалі частіше дарують чудові букети своїм улюбленим жінкам, котрі наче розквітають навесні й за красою ні в чому не поступаються справжнім квітам. І тому весна часто асоціюється в людей з квітами та красивими жінками. А що говорить нам Біблія про жінок? У книзі Буття сказано, що «Бог на Свій образ людину створив... як чоловіка та жінку створив їх» (Бут. 1:27), тобто жінка, як і чоловік, є відображенням образу Бога, Котрий є любов.

Після того як Бог створив Адама, Він сказав: «Не добре, щоб бути чоловіку самотнім» (Бут. 2:18), визначивши цим сутність буття людей: їм недобре без спілкування.

Помічниця

Людина була створена насамперед для спілкування з люблячим Творцем та з іншими людьми, а також для пізнання навколишнього світу. І тому Бог говорить: «Створи йому поміч, подібну до нього» (Бут. 2:18) – і після цього створив жінку з ребра чоловіка. Часто слово «помічник» трактується неправильно. Воно вказує не на те, що жінка нижча за чоловіка, а на те, яку роль вона відіграє в його житті. Наприклад, у книзі Псалмів написано: «Ось Бог помагає мені, Господь серед тих, хто підтримує душу мою» (Псал. 54:6). І ми можемо знайти ще безліч прикладів, де вживається те ж саме єврейське слово, перекладене як «помічник». І в цих текстах мова йде про Божественне сприяння, про допомогу Господа людині (див. П. Зак. 33:7; Псал. 33:20). І так само, як вислів «Бог допомагає» не означає, що Господь нижчий за людину, слово «помічник» щодо жінки не означає, що вона нижча за чоловіка за соціальним статусом.

Через Своє Слово Бог відкриває нам, що впродовж історії людства Він співпрацює з жінками й піклується про них не менше, ніж про чоловіків. Ми можемо згадати милість Бога до Єви, коли та не послухалася Його повеління стосовно дерева добра і зла, а у відповідь почула пророцтво, котре вселило надію на спасіння. Можемо згадати Анну (дружину Елкани), Сарру, Рахіль, які не мали дітей, але дуже хотіли народити синів своїм чоловікам. Бог почув молитви цих жінок – і вони народили прекрасних немовлят, які, ставши продовжувачами роду й хранителями сімейних традицій, усім своїм життям свідчили про істинного Бога. Через пророкицю Девору, царицю Естер Бог зміг спасти Свій народ. Марія через непорочне зачаття від Святого Духа стала матір'ю Самого Ісуса Христа – Спасителя людей! Ми також можемо згадати, як Ісус не нехтував спілкуванням із самарянкою, зцілив тещу Петра, пробачив жінку, схоплену в перелюбі й засуджену на смерть. У Біблії є безліч прикладів дбайливого ставлення Господа до жінок.

В одній із притч Ісус розповідає про жінку, яка, втративши одну з десяти драхм, запалює свічку й старанно шукає її доти, доки не знайде. Потім вона кличе подруг і сусідок, щоб поділитися з ними своєю радістю. Як жінка радіє знайденій монеті, так і Бог Отець радіє, коли знаходить нас, Своїх дітей, котрі одного разу пішли своїм шляхом і заблукали.

Еталон любові

Зазвичай еталоном любові вважається любов матері, котра постійно переживає за свою дитину й готова на все, тільки б їй було добре. Нам важко уявити собі матір, котра не пожаліє своє дитя, хоч трапляються випадки, коли материнська любов минає. Але Бог говорить: «Чи ж жінка забуде своє немовля, щоб не пожаліти їй сина утроби своєї? Та коли б вони позабували, то Я не забуду про тебе» (Ісаї 49:15).

Материнська любов гідна пошани й захоплення, але це лише віддзеркалення Божої любові, тієї ніжної любові, котра властива Богу Отцю.

В Ісуса така ж трепетна любов, як і в Бога Отця. Одного разу, дивлячись на Єрусалим, Христос зі сльозами на очах та гіркотою в голосі сказав: «Єрусалиме, Єрусалиме, що вбиваєш пророків і побиваєш камінням посланих до тебе! Скільки разів хотів Я зібрати твоїх дітей, як квочка збирає своїх курчат під крила, та ви не захотіли!» (Матв. 23:37).

Скільки ще ми будемо відкидати ніжний заклик нашого дбайливого Спасителя, Який хоче зібрати нас, як квочка збирає своїх курчат під крила? Хіба такий люблячий Бог не гідний нашої любові? Адже Він бажає подарувати нам життя, прекрасне, як вічна весна, яке буде духмяніти ароматами нев'янутих квітів. Ісус говорить, що Він прийшов до нас для того, щоб ми «мали життя і щоб надміру мали» (Івана 10:10).

Цариця Естер була найкрасивішою дівчиною в країні, утім її краса не обмежувалася лише зовнішністю. Естер боялася Господа і саме тому «мала ласку в очах усіх, хто її бачив!» (Естер 2:15).

НЕТЛІННА КРАСА

«Краса – то омана, а врода – марнота, жінка ж богобоязна – вона буде хвалена!» (Прип. 31:30)

Одна старовинна легенда дуже добре ілюструє наш біблійний уривок. Колись жили три дівчини, які постійно сперечалися про те, у кого найгарніші руки. Перша занурила руки у кришталеву чистий потік струмка і сказала: «Подивіться, які чудові в мене руки! У мене найгарніші руки!»

Друга дівчина збирала ягоди до тих пір, поки її руки не набули малинового відтінку, немовби якийсь художник розфарбував їх. «Погляньте, мої руки з малиновим відтінком, – вигукнула вона. – Мої руки найгарніші!»

Третя дівчина гуляла у квітковому садочку й збирала троянди, тому від її рук вівало чудовим ароматом. «А мої руки із запахом троянд! – заявила вона. – Усе ж найгарніші руки – у мене!»

Разом з ними була ще одна дівчина. Але вона ніколи не брала участі в таких суперечках, бо не вважала свої руки особливо гарними. І ось одного разу повз них проходила якась старенька. Жебрачка попросила в дівчат щось поїсти. Три кралі, як завжди, сперечалися про красу своїх рук. Повернувшись, вони захова-ли руки за спину і сказали, що їм нема чого їй запропонувати. Четверта відразу ж принесла старенькій стілець, а потім принесла трохи хліба та молока. І тут відбулося справжнє диво. Убога старенька перетво-

«Любов довго терпить, любов милосердна, не задрить, любов не величається, не гордиться, не поводиться непристойно, не шукає свого власного, не спалахує гнівом, не задумує лихого, не радіє з несправедливості, а радіє з істини; все переносить, усьому довіряє, завжди надіється, усе перетерпить. Любов ніколи не минає» (1 Кор. 13:4-8).

Не відрікаються, люблячи

Одного ранку в найзвичайнішній поліклініці сталася така ситуація. Чоловік літнього віку прийшов, аби зняти шви з пальця на руці. Було помітно, що він хвилюється і кудись поспішає. Запитавши, коли буде лікар, він з трепетом у голосі сказав, що о 9 годині на нього чекають дуже важливі справи, а вже 8.30.

Я відповів, що всі лікарі зайняті і зможуть прийняти його не раніше ніж через годину. Однак, помітивши неймовірний смуток у його очах і розгубленість у руках, коли він раз у раз поглядав на годинник, під серцем у мене щось тьохнуло. Пацієнтів на прийом до мене не було, тож я вирішив сам зайнятися цією людиною. Я зрадив, коли побачив, що ранка добре затягнута, а це означає, що не виникне ніяких проблем, якщо шви зняти зараз. Порадившись із колегою, я зайнявся пацієнтом. Мені чомусь хотілося з ним поговорити, тож я першим почав розмову:

– Ви так поспішаєте. Напевно ви записані на прийом до ще одного спеціаліста?

– Не зовсім так. О 9 годині мені потрібно нагодувати свою хвору дружину. Вона зараз у лікарні.

Із цікавості я запитав, що з його дружиною. Чоловік відповів, що в неї, на жаль, виявили хворобу Альцгеймера. Я встиг зробити всі необхідні процедури, поки ми розмовляли, на що, звісно, потрібен був час. Мені здалося, що до 9 години мій пацієнт може не встигнути до дружини в лікарню. Я поцікавився, чи буде вона переживати, якщо він запізниться. Чоловік сумно похитав головою:

– Ні, хвилюватися вона не буде. Моя дружина не впізнає мене останні п'ять років. І навіть не пам'ятає, ким я їй доводився. Я здивовано вигукнув:

– І, незважаючи на це, ви все одно щоранку о 9 годині поспішаєте в лікарню до людини, яка вас уже не знає?

Він лагідно поплескав мене по плечу й, усміхнувшись, по-батьківськи відповів:

– Так, на жаль, вона не знає, хто я. Зате я пам'ятаю, хто вона. З нею я був щасливим усе своє життя.

Я підійшов до вікна і довго дивився услід літньому пацієнту, який поспіхом йшов алеєю. І тільки коли постукали в двері, я зрозумів, що плачу. Мурашки пробігли по моєму тілу, і я промовив: «Це саме та любов, про яку мрію і я...»

Мій вранішній пацієнт сказав, що був щасливий. Та й вона, та жінка, теж щаслива, маючи такого чоловіка.

Не пристрасть чи романтика, а справжня любов може зрозуміти, пробачити та прийняти – ось це є вічним.

Любов – найкращі ліки

Одного разу Уїнстона Черчилля запросили на бенкет. Після того як гості наситилися, їх запитали, ким би вони хотіли стати, якби в них з'явилася можливість повернути час назад. Коли надійшла черга Черчилля, він підвівся, став позаду своєї дружини, поклав їй руку на плече і сказав: «Якби я не був тим, ким я є зараз, то мені хотілося б стати другим чоловіком леді Черчилль». Без сумніву, це був незвичайний спосіб виразити свою прихильність і повагу до дружини.

Любов є даром нашого чудового Творця.

Любов, як і саме життя, є даром нашого чудового Творця.

Він створив кожну людину з бажанням дарувати та приймати любов.

У наші серця Він заклад потребу кохати і бути коханими. Хтось сказав: «Людина має таку ж сильну потребу в тому, щоб стати об'єктом відкритої любові та неприхованого захоплення, як і потребу в повітрі». Чому ж ми рідко виявляємо свою любов до інших, якщо самі так потребуємо її? Подаруйте сьогодні світові трішки любові. Якщо ви любите когось, покажіть це. Любов – не просто емоції, це дія. Любов не може існувати без зовнішніх проявів, як і вогонь неможливо підтримувати без дров. Щоб любов зростала, її потрібно підживлювати, як рослину, за нею слід доглядати. Але як можна виростити любов? Подумайте про прояви ніжності, про готовність швидше поступитися, ніж на-полягати на своєму, радше віддавати, ніж брати, цікавитися потребами інших, перейматися їхніми переживаннями, а не безупинно говорити про свої. Чи варто залишатися другою скрипкою в сімейному оркестрі, коли завдяки повазі до почуттів іншого та визнанню своїх помилок ми можемо зайняти перше місце в житті свого супутника? «Всяке роздратування, гнів, лютість, крик, зневага нехай віддаляться від вас разом з усякою злобою. Будьте ж добрими одне до одного, милосердні, прощаючи одне одному, як і Бог через Христа вам простив!» (Ефес. 4:31, 32). Лікар Карл Меннінгер, відомий психіатр, одного разу сказав: «Любов – це засіб для зцілення світу». Ми б жили зовсім в іншому світі, якби рушійною силою кожної людини була любов!

Любов – не просто емоції, це дія.

Любов – це засіб для зцілення світу.

Письмо маме

«Пишу тебе, мама родная, письмо,
Быть может, когда-то ответишь.
Давно за окошком детдома темно...
И мне ты, наверно, поверишь,
Как ночью я вижу прекрасные сны,
Где вместе с тобой я гуляю
Аллеями парка в разгаре весны,
И нежный нарцисс я срываю.
Для мамы любимой и самой родной...
Потом ты меня обнимаешь!
И, взявшись за руки, стоим мы с тобой...
Во сне ты меня не бросаешь!
Проснувшись, я вижу: тебя рядом нет...
Уткнувшись в подушку, заплачу.
Меня не согреет луны бледный свет,
А много ль для няни я значу?
А как-то во сне я увидел наш дом
И ты мне из книги читала.
Потом мы сидели за круглым столом...
Но व्यога вдруг сон мой прервала.
Конечно, не помню я, мама, тебя,
И только по снам представляю.
Когда-то обнимешь меня ты, любя,
Вот только когда, я не знаю.
Я жду тебя, мама, и ночью, и днем!
Когда же придешь ты за мною?
И вместе отсюда домой мы уйдем,
В наш мир, озаренный любовью!»

Как будто ребенок во всем виноват,
Что мама, родивши, бросает?
То ль шутку сыграла судьба невпопад
С душою, что Бога не знает.
Но было б не так, если бы человек
Пред Господом низко склонился.
Семью не делил бы на части злой грех,
Коль мир бы с Творцом примирился!

Светлана Бурдак

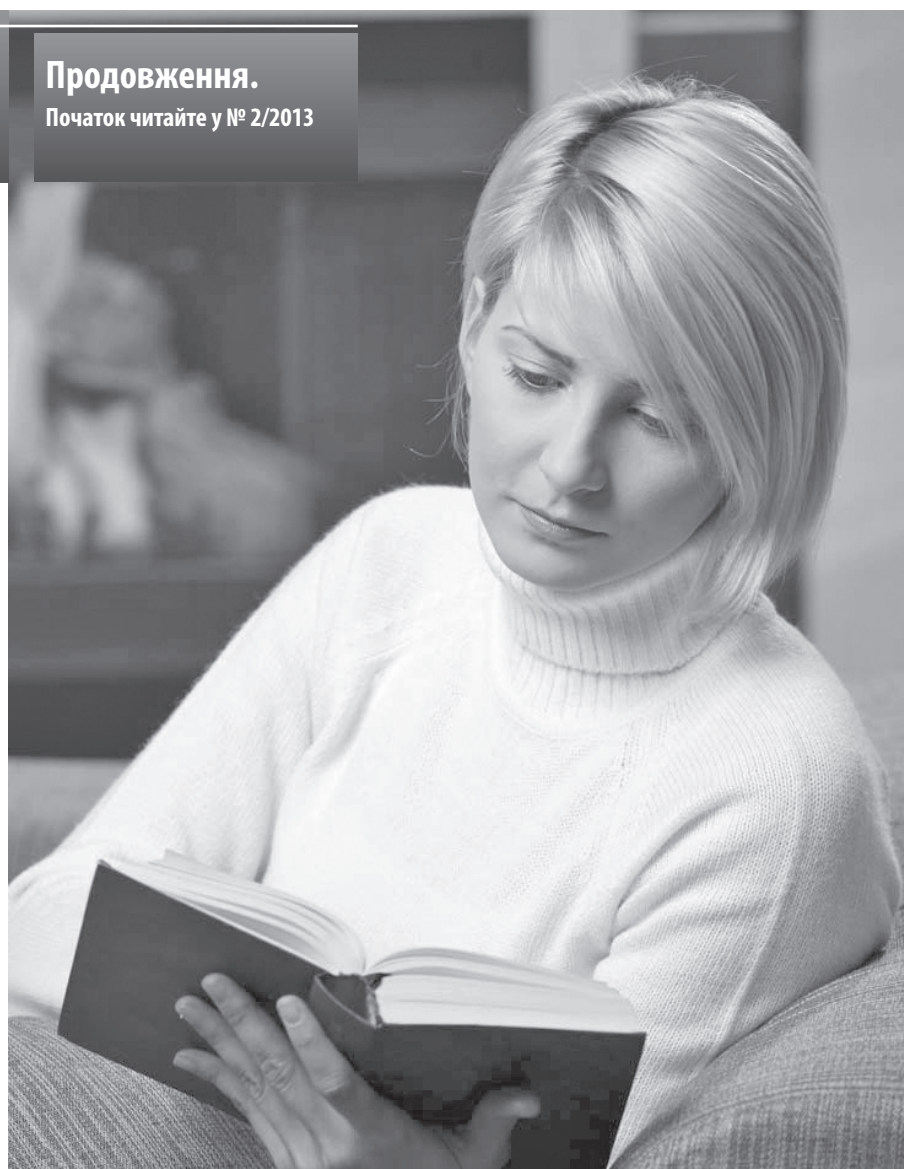

Так говорить

БІБЛІЯ

Продовження.

Початок читайте у № 2/2013

ВІРА І ЗАКОН

Та хіба не виникає конфлікт, коли людина живе вірою, а виконує Закон? Надамо слово апостолові Павлу: «То що, ми скасовуємо Закон вірою? Зовсім ні. Ми утверджуємо Закон!» (Римл. 3:31). Вжите тут слово «катаргу мен» дозволяє прочитати цей вислів апостола так: «Чи робимо ми тоді Закон надаремним (чи намарним)? Зовсім ні! Але Закон укріплюємо!» Слово «укріплюємо» – «хіста номен» – класики давньогрецької мови вживають у значенні «підперти». Тобто Божий Закон є опорою справжньої віри.

Один досить кумедний випадок стався на початку 90-х років минулого століття, коли прилавки опустіли та все було дефіцитом. Покупець, маючи поганий зір, прийшов у магазин і почав з папірця читати перелік того, що йому потрібно. І на його замовлення продавець відповідав: «Цього немає... цього теж... ще чого захотіли...» Покупець обурився й промовив: «А навіщо ви тут стоїте, якщо у вас нічого немає?» Та продавець спокійно відповів: «А хто ж би вам сказав, чого в нас немає?» Віра без любові подібна до вивіски над магазином, у якому порожні полиці. Апостол Яків переконливо запевняє: «Так і віра, коли не має діл, сама по собі є мертвою» (Якова 2:17). Саме тому правдивий християнин, який керується любов'ю та вдячністю за помилування й благодать, подаровані через Голгофу, живе так, як описує оновлену людину апостол Павло: «Аби ваш розум оновлювався духом, щоб ви зодяглися в нову людину, створену за подобою Божою, в праведності та святості істини» (Ефес. 4:23, 24).

БЛАГОДАТЬ І ЗАКОН

«Усе ж таки, – може вигукнути хтось, – яка різниця, виконує християнин Закон чи ні? Я ж спасаюся винятково Христовою благодаттю!»

Це непорушна євангельська істина, у яку всі ми свято віримо. Але є кілька питань, від яких залежить істинність нашої сповіді. Насамперед варто визначити, що таке благодать і навіщо вона потрібна. Наприклад, від чого залежить успіх у лікуванні? Щонайменше від трьох складових: точної діагностики, правильного способу лікування... Чи цього достатньо? Ні, виявляється, що одужання залежить і від третьої складової – ретельного дотримання хворим інструкцій: регулярний прийом ліків, виконання процедур, дотримання режиму харчування, праці та відпочинку. Яка з цих трьох складових вам здається найважливішою? Справді, що ж важливіше – діагностування чи лікування? Важливими є всі три компоненти, оскільки вони взаємопов'язані й без жодного з них одужання не настане. Щоб настати духовне одужання, потрібно спершу встановити правильний діагноз. За допомогою якого «приладу» варто діагностувати, щоб оцінити нашу духовність? У Біблії немає іншого «приладу», крім того, що діяв упродовж шести тисяч років на Землі і зарекомендував себе як ефективний. Це Божий Закон.

Усі християни на євангельських програмах і богослужіннях закликають народ покаятися. «Але в чому мені кається?» – запитає хтось. Звісно, у гріхах! А хто визначить, що є гріхом? Одна людина гріхом вважає одне, інша – інше. Ось тут і стане в пригоді наш «діагностичний прилад». В інструкціях до різних лікувальних препаратів містяться рекомендації славновісних фахівців про їхній чудодійний вплив на організм людини. Чи є така авторитетна рекомендація в Законі? Так, і не лише на сторінках Старого Завіту, але й у Ново-

му. Апостол Павло пише: «...Адже через Закон пізнається гріх» (Римл. 3:20), «...Де немає Закону, там немає і переступу» (Римл. 4:15), «Але я пізнав гріх тільки через Закон» (Римл. 7:7), «...Сила гріха – Закон» (1 Кор. 15:56). Апостол Іван додає: «Бо гріх є беззаконням» (1 Івана 3:4). Отже, за Новим Заповітом, тільки Закон вказує на гріх і розкриває, ЩО саме Бог вважає беззаконням. Неможливо призначити ефективне лікування без правильного діагнозу. На цьому дія Закону завершується.

Не може грішник виправдатися перед Господом ділами Закону, бо лише один гріх прирікає його на смерть, від якої не врятують і 10 тисяч добрих діл. Тому другий етап для духовного одужання – це призначення ефективного лікування. У світі сьогодні пропонують тисячі рецептів спасіння, але жоден з них не викидає від смерті. Лише чудодійна благодать Христа, яку отримує грішник, коли вірою приймає подвиг Голгофського Страждальця, дарує ліки та спасіння від гріха. Слово Боже стверджує: «Адже ви спасенні благодаттю через віру, і це не від вас, це Божий дар» (Ефес. 2:8). І, нарешті, третій крок до одужання – це життя з Богом, що виявляється в бажанні жити, дотримуючись Божих Заповідей. Та знову скаже хтось: «Я живу по благодаті, навіщо мені Закон?»

Нам необхідно з'ясувати, для чого Господь подарував Свою благодать: щоб ми, отримавши прощення, надалі спокійно порушували Його Закон чи, помилувані Богом, виконували Його Заповіді? У пророцтві про Христа зазначено мету Його приходу на Землю: «...Бо Він спасе Свій народ від його гріхів» (Матв. 1:21). Вище ми зазначали, що Христос прийшов спасти людей не з гріхами, а від гріхів. Ось що пише апостол Петро: «Він Сам Своїм тілом підняв наші гріхи на дерево, щоб ми, вмерши для гріхів, жили для праведності; Його ранами ми оздоровлені» (1 Петра 2:24). Він стверджує, що людина для повного одужання має бути викуплена Христом, померти для гріха і жити для праведності. А ось богонатхненне свідчення апостола Павла: «Нині ж, звільнившись від гріха і ставши рабами Бога, маєте ваш плід – освячення» (Римл. 6:22).

Коли Бог прощає наші гріхи, то робить це не для того, щоб ми продовжували бути рабами беззаконня, а стали слугами святості.

Чимало богословів дуже люблять цитувати другу частину 14-го вірша 6-го розділу Послання апостола Павла до римлян: «...Бо ви не під Законом, а під благодаттю». Але в цьому вірші є перша частина та продовження думки Павла в 15-му та 16-му віршах: «Тож хай гріх не панує над вами, бо ви не під Законом, а під благодаттю. То що, будемо грішити, бо ми не під Законом, а під благодаттю? Зовсім ні! Хіба ви не знаєте, що кому віддаєте себе як раби на послух, рабами того ви і є; кого слухаетесь: або гріха – на смерть, або послуху – на праведність?» Як бачите, якщо читати текст повністю, то одразу вимальовується зовсім інша картина. Виявляється, що апостоли Петро та Павло одноголосно стверджують, що основна причина, через яку Бог у Христі виправдовує нас по Своїй благодаті, – щоб ми, дякуючи за милість Господню, жили не в гріху та беззаконні, а дотримувалися Божого Закону. Ще одне новозавітне, досить категоричне свідчення на цю тему: «Бо ввійшли деякі люди, віддавна призначені на цей осуд, безбожні, які благодать нашого Бога обертають на розпусту та відрікаються від єдиного Володаря Бога і Господа нашого Ісуса Христа» (Юди 4). У цьому вірші слово «розпуста» – «асе лгейя» – означає не лише моральну безсоромність і нечистоту, а й підкреслює безпринципну зухвалість, примхливість та норовливість, коли людина бажає вперто йти власним шляхом.

Та як грішній людині жити за Божими Заповідями? Мені дуже подобається, як влучно про це написано у Вестмінстерському віросповіданні, що належить Реформаторській церкві: «Жодний зі згаданих вище приписів Закону не суперечить благодаті Євангелія, але виконується його силою. Дух Христа, опановуючи волю людини, дає їй сили та бажання добровільно і з радістю виконувати те, на що воля Божа, оприявлена в Законі» (Вестмінстерське віросповідання, розділ XIX, с. 641–643).

У 1730 році королівські солдати постукали в двері невеликої хатинки в Ардеці, Франція: «Тут живе Марія Дюранд?» Дівчині, яка відчинила, було лише 15 років. Вона була донькою гугенотського пастора П'єра Дюранда, якого заарештували за декілька днів до цього. Дівчина вирізнялася непохитною вірою, тому тогочасне духовенство вважало її єретичкою і загрозою для суспільства. Тому того дня Марію також заарештували і замкнули в тюремній башті Констанци.

Людині ХХІ століття неможливо уявити похмурі умови давньої в'язниці. Башта без скла у вікнах. Їжу неможливо їсти. Джерело тепла відсутнє. Арештанти спали на соломі, простеленій на голій підлозі. Крім того, їх постійно атакували тюремні щурі. Час від часу приходив якийсь священик і перекопував Марію: «Чому ти так опираєшся? Ти молода, гарна, тобі треба вийти заміж... Зречися і станеш вільною!» Утім Марія знала Того, Кого обрала собі за Нареченого.

Незабаром дівчина знайшла своє призначення, доглядаючи за жінками, заарештованими з причин, які не

стосувалися віри. Марія навчала жінок співати гімни та молитися, читала напам'ять вірші, доглядала за хворими, писала за них листи. У тому похмурому місці вона стала для всіх променем світла й ангелом-охоронцем. Протягом 38 років ув'язнення за віру Марія переписувалася з пасторами і протестантськими церквами Європи. У 1768 році принц Бово, незважаючи на опір Людовика XV, звільнив Марію з в'язниці. Згорблена жінка, яка вийшла на волю в 53 роки, не мала нічого спільного з 15-річною дівчиною, яка увійшла туди. Єдине, що не змінилося, – це сяйво її очей. Марія Дюранд прожила ще 9 років за підтримки церкви Амстердама.

На одному з гранітних блоків тюремної башти Констанци можна побачити слово, видряпане ножицями: «Resistez» («Мужайтесь»). Це прапор мужності, який завзято підтримувала Марія Дюранд у роки її свідчення.

Загублена коштовність

Ніхто з нас не може до кінця усвідомити, який безцінний скарб міститься в Біблії – це Слово Боже. Цар Давид порівняв його зі світильником і світлом, яке освітлює шлях до вічного життя (див. Псал. 119:105). Апостол Павло порівняв його з мечем, який захищає нас від нападів сатани (див. Ефес. 6:17). Мойсей – з хлібом, який дає життя тому, хто приймає його (див. П. Зак. 8:3). Що ще нам потрібно для того, щоб увійти в Небесне Царство? У нас уже є безцінний скарб, але як рідко ми його читаємо!

Розповідають історію про багату жінку, яка жила в Нью-Йорку. Чоловік якось подарував їй чудову брошку з перлами вартістю тридцять тисяч доларів! Вона дуже любила цю красу і дуже пишалася нею, поки одного разу не загубила її під час візиту до друзів у Детройті. Вона помістила оголошення про втрату всюди, де тільки могла, обіцяючи чималу винагороду за повернення коштовності. Вона зателефонувала в міліцію, і та обшукала всі ломбарди, які приймають потримані ювелірні вироби. Однак усе даремно – брошку так і не знайшли.

У Детройті жила бідна жінка, яка прала чужі речі й так заробляла на

«Ось дні настать, – говорить Господь Бог, – і голод пошлю Я на землю, – не голод на хліб, і не спрагу на воду, але спрагу почути Господні слова!» (Амоса 8:11).

життя для себе і своєї доньки. Одного разу вона йшла вулицею й побачила загублену брошку. Вона підбрала коштовність, не підозрюючи про справжню її вартість. Для неї це була звичайна дрібничка, і вона почала зашпилювати нею свій шарф на шиї. Вона не читала газет і нічого не знала про винагороду, яку обіцяли за повернення втраченої коштовності. Так минуло шість років. Ця жінка продовжувала носити гарну брошку, хоч один з камінців загубився.

Якраз у той час її донька закінчила школу. І мати вирішила подарувати їй брошку на випускний вечір. Вона віднесла красу ювеліру та запитала, скільки коштуватиме но-

вий камінець. Ювелір уважно оглянув коштовність і сказав, що зможе підібрати перлину за дві тисячі доларів.

Очі бідної жінки розширилися, і вона змогла лише видихнути:

– Оце так! Я шість років зашпилювала шарф цілим багатством і нічого про це не знала!

На життєвому шляху нам потрібне світло, меч і хліб. Не чекайте голоду – скористайтеся своїм скарбом уже сьогодні!

Досягнення?!

Ми маємо високі будівлі, але низьку терпимість.

Широкі магістралі, але вузьке бачення.

Витрачаємо більше, але маємо менше.

Купуємо більше, але радіємо менше.

Маємо великі будинки, але маленькі сім'ї.

Найкращий комфорт, але менше часу.

Маємо найкращу освіту, але менше розуму.

Найкращі знання, але гірше оцінюємо ситуацію.

Маємо більше експертів, але разом з тим і більше проблем.

Найкращу медицину, але гірше здоров'я.

Витрачаємо кошти дуже безвідповідально.

Сміємося дуже мало.

Їздимо дуже швидко.

Гніваємося занадто часто.

Спати лягаємо занадто пізно і прокидаємося втомленими.

Читаємо дуже мало.

Дуже часто й довго дивимося телевизор і дуже рідко молимося.

Збільшили свої вимоги, але скоротили перелік цінностей.

Говоримо багато, а любимо рідко. І ненавидимо дуже часто.

Знаємо, як вижити, але не знаємо, як жити.

Додаємо роки до людського життя, але не додаємо життя до років.

Досягли Місяця і повернулися, але через силу переходимо вулицю і знайомимося з новими сусідами.

Долаємо космічні простори, але не душевні.

Робимо більші, але не кращі справи.

Очищуємо повітря, але забруднюємо душу.

Підкорили атом, але не свої упередження.

Пишемо більше, але дізнаємося менше.

Плануємо більше, але досягаємо менше.

Навчилися поспішати, але не чекати.

Створюємо нові комп'ютери, які зберігають більше інформації і видають потоки копій, але спілкуємося менше.

Це час швидкого харчування і поганого травлення.

Великих людей і дріб'язкових душ.

Швидкого прибутку і складних взаємин.

Час зростання сімейних доходів і кількості розлучень.

Час гарних будинків і зруйнованих сімей.

Час коротких відстаней, одноразових підгузків, стосунків на одну ніч.

Час зайвої ваги і пігулок, які роблять усе: збуджують, заспокоюють, вбивають нас.

Приділяйте більше часу тим, кого любите, бо вони з вами не завжди.

Скажіть добрі слова тому, хто дивиться на вас знизу вгору із захопленням, бо ця маленька істота швидко виросте і її вже не буде поруч з вами.

Міцно обійміть близьку вам людину, бо це єдиний скарб у цьому світі.

Тримайтеся за руки і цінуюйте кожну мить життя.

Джордж Гарлін

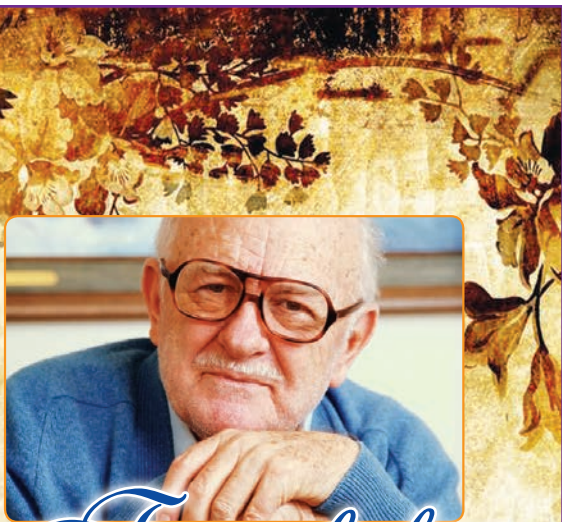
Комедія

Сорен Кіркегард у притчі про театр порівнює історію людства з виставою вар'єте (вар'єте – театр легкого, переважно комічного жанру, у репертуар якого включають різні види сценічного мистецтва). Кожен номер викликає бурю оплесків публіки. Раптом на сцену виходить розпатланий чо-

ловік. Це директор театру. Він просить вибачення й оголошує, що театр горить, тому глядачі повинні швидко залишити приміщення. Публіка оцінює це як найсмішніший номер вистави та гучно вітає його. Директор не сміється, а продовжує переконувати публіку залишити театр, та його слова ніхто не сприймає серйозно. Полум'я охоплює цілий театр, а разом з ним і публіку в самий розпал розваг. «Так закінчиться і наш вік – під оплески переповненого театру та гучні вітання глядачів».

Але Ісус Христос не хоче, щоб Його народ загинув. Ще 2000 років тому Він залишив Своїм дітям перелік попереджувальних знаків, щоб вони могли дізнатися про наближення Його Приходу (див. Матв. 24:6-14). У той час як люди відчайдушно намагаються встановити контакти з позаземними цивілізаціями, вони відкидають Бога і відмовляються прийняти єдиний засіб, який може їх спасти, – жертву Христа.

Батькові

Сидить на лаві сивий батько біля хати
І дивиться в небесну далечинь.
Задумався, бо є про що згадати,
Немало пережив і знає, що по чім.

Усе кругом – і хата, і господа –
То праця рук невтомних, золотих.
Трудився він і в полі, й на городі,
Все – для дружини і дітей своїх.

Ніхто не знає і ніхто не бачить,
Як плаче батько, як вночі не спить.
Він – чоловік, він має сильну вдачу,
Лиш сивиною в скронях біль його блищить.

«Чому так зажурився, любий тату?
Чому в очах твоїх незвідана печаль?
Ти молодий ще, хоч і прожито багато,
Та в праці пройдених років не жаль.

В саду, що посадили твої руки,
Так пахнуть яблуні і бджоли в них гудуть.
Сюди приходять діти і онуки,
Дасть Бог, і правнуки в твій сад прийдуть.

Нехай Господь благословить тебе, мій тату,
На многії і радісні літа;
Хай кожен день, у будні і у свято,
Пташиним щebetом у хату приліта.

Нехай зігріє долю Божа ласка,
Хай справдяться усі щасливі сні.
Зустрінь ти старість, як зимову казку,
І маму лагідно до серця пригорни».

Галина Остапчук

«Пакко, я пробачив тебе!»

В одному великому місті в Іспанії жили
і батько з сином. Вони часто сварили-
ся, конфліктували. Ім'я сина було дуже
поширеним – Пакко. Укотре батько з сином
дуже посварилися, і Пакко пішов з дому. Через
деякий час батько вже жалкував про сказане:
він сумував за сином. Без Пакко він не уявляв
свого майбутнього життя. Але як відшукати та
повернути його? Усі спроби були марні. А час
минав. Тяжко й сумно було батькові. Одного
разу в нього виникла ідея: дати оголошення в
центральному газеті і таким чином призначити
зустріч із сином. Він так і зробив. На першій
шпальті газети великими літерами надрукува-
ли: «Пакко, я пробачив тебе! Повернися, син-
ку! Твій батько». Там він зазначив місце й час
зустрічі.

З нетерпінням батько чекав цього дня,
адже він так хотів побачити свого улюбленого
Пакко! У призначений час батько увійшов
у кафе, де мала відбутися зустріч. Там було
дуже людно, переважно молодь. Він вдивляв-
ся в кожного, а людей ставало все більше й
більше. Врешті-решт, батько не витримав і ви-
гукнув: «Пакко! Пакко! Ти тут?» У відповідь на
цей крик усі обернулися до нього. Їх усіх звали
Пакко, і всі вони покинули батьківський дім...

Генеалогічні списки, наведені
в книзі Буття, для деяких
нудні. Але вони дуже важливі та
потрібні для розуміння тексту.
У 4-му та 5-му розділах кни-
ги Буття записані родоводи,
під час читання яких ми завж-
ди відчуємо спокус оминуту
їх або прочитати дуже швид-
ко. Моя порада – уважно чита-
ти ці родоводи й намагатися
зрозуміти волю Божу для вашо-
го сьогодишнього життя.
А може, у цьому родоводі є щось
важливе? Ставте собі частіше
таке запитання!

Проаналізуймо родоводи 4-го
(лінія Каїна) і 5-го (лінія Сифа)
розділів книги Буття.

Родовід Каїна: «І Каїн пізнав свою
жінку, і стала вона вагітна, і вродила
Еноха. І збудував він місто, і назвав
ім'я тому містові, як ім'я свого сина: Енох.
І народився в Еноха Ірад, а Ірад породив
Меуїяла, а Меуїял породив Метушайла,
а Метушайл породив Ламеха. І взяв собі
Ламех дві жінки, – ім'я одній Ада, а ймен-
ня другій Цілла. І породила Ада Явала, –
він був батьком тих, що сидять по на-
метах і мають череду. А ймення брата
його Ювал, – він був батьком усім, хто
держить у руках гусли й сопілку. А Ціл-
ла також породила Тувалкаїна, що кував
всіляку мідь та залізо. А сестра Тувалкаї-
нова Ноєма. І промовив Ламех до жінок
своїх: «Адо й Цілло, послухайте ви мого
голосу, жони Ламехові, почуйте ви слова
мого!» » (Бут. 4:17-23).

Розгляньмо детальніше, що ж нам по-
відомить про життя нащадків Каїна цей,
на перший погляд, нудний, перелік імен.
Отже, Каїн будує перше у світі місто, ство-
рює цивілізацію, бажаючи таким чином
уникнути визначеного Богом покарання –
бути мандрівником на землі (Бут. 4:14, 17).
Він буде на честь свого сина Еноха місто,
але не присвячує своє життя Богові.

Ми бачимо, що нащадки Каїна ви-
різняються успіхами в розвитку реме-
сел, скотарства, високих технологій,
мистецтв і військової справи. Якесь час-
тина знань каїнітів допомагає їм пере-
жити потоп і сприяє розквіту Вавилону
і Єгипту. Ще й сьогодні вчені не можуть
пояснити, звідки давні люди почерпну-
ли знання, що дозволили їм створити
піраміди з дивовижною математичною
точністю. Найімовірніше, такі несподі-
вані успіхи були лише відлунням допо-
топної цивілізації (Бут. 4:20–23).

Ці розумні, талановиті люди забез-
печили колосальний розвиток свого
суспільства та тогочасної цивілізації. Суспі-
льство, створене ними, розквітало, проте
їхні душі деградували. Вони створюють
розвинену цивілізацію, але самі не ви-
різняються благочестям, ніде не сказано,
щоб вони «закликали ім'я Господа», тобто
молилися й провадили богослужіння. Їм
притаманне багатожестство і страшні хи-
зування жорстокістю.

Родовід Сифа: «Сиф... породив Ено-
ша. Енош... породив Кенана. Кенан... по-
родив Магалал'їла. Магалал'їл... породив
Яреда. Яред... породив Еноха. Енох... по-
родив Метушалаха. Метушалах... поро-
див Ламеха. Ламех... сина породив, ім'я
йому назвав: Ной» (Бут. 5:6–29).

У родоводі Сифа нічого не сказано
про досягнення предків у сільському
господарстві, виробництві, торгівлі, вій-
ськовій справі або про те, що значного
зробили вони для розвитку науки, мис-
тецтва, культури. Ці покоління не можуть
похвалитися досягненнями людського
генія: «А Сифові теж народився був син,
і він назвав імення йому: Енош. Тоді за-
чали були призивати Ймення Господнє»
(Бут. 4:26); «ходив із Богом Енох, і не ста-
ло його, – бо забрав його Бог» (Бут. 5:24).

Біблійний вираз «призивати Ймення
Господнє» означає «здійснити богопокло-
ніння, або богослужіння, або сповідання
Бога». Маються на увазі особисті стосунки
з Богом. Апостол Павло вчив: «Бо кожний,
хто тільки прикличе Господнє Ім'я, буде
спасений. Але як прикликати Того, в
Кого не повірили? І як повірять у Того, про
Кого не чули? І як почують без проповід-
ника?.. Але не всі послухалися Євангелії...»
(Римл. 10:13, 14, 16). «Призивати Ймення
Господнє» означає молитися Богові, слу-
хати слова Його Благої вісті й жити, віру-
ючи в Його Слово. Саме цим вирізнялося
покоління Сифа, що й спасло його нащад-

Віталій Нероба

Головним питанням на суді
Божому буде таке: до якого
родоводу ви належите? Куди б
Бог записав ваше ім'я?

Два родоводи з книги Буття і Другий прихід

Продовження. Початок читайте у № 2/2013

ків у особі Ноя. Цим же вирізнятиметься
покоління людей праведних, які живуть
напередодні Другого приходу Христа. «І
в нікому іншому немає спасіння, бо під
небом нема іншого імені, даного людям,
яким належить нам спастися» (Дії 4:12).

У 22 вірші 5-го розділу книги Буття на-
писано: «ходив Енох з Богом по тому, як
породив він Метушалаха, три сотні літ». Фактично ця фраза означає «призива-
ти Ймення Господнє» в повсякденному
житті, тобто треба молитися Богові, слу-
хати Його Слово, всіляко шукати при-
сутності Господа у своєму житті та жити,
довіряючи Йому. Енох закликав ім'я
Бога й успадкував життя вічне. Оцінюю-
чи його досвід, пророк Михай закликав
своїх сучасників: «Було тобі виявлено, о
людино, що добре, і чого пожадає від
тебе Господь, – нічого, а тільки чинити
правосуддя, і милосердя любити, і з тво-
їм Богом ходити сумирно» (Мих. 6:8).

Одного разу маленьку дівчинку запитали:
«Як ти думаєш, чому Бог узяв до Себе
Еноха?» Вона в простоті свого дитячого
серця відповіла: «Бог і Енох так дружили,
що, гуляючи, вони пішли далеко від будин-
ку Еноха і тоді Бог сказав йому: "Енохе, ти
так далеко від свого дому, що ближче до
Мого, пішли до Мене". І Енох погодився».

Порівнюючи два перші родоводи
людства, ми виявили дуже прикметні де-
талі. У 4-му розділі перераховано сім осіб,
від Каїна до Ламеха, і згадані тільки їхні
імена. У 5-му розділі перераховано десять
осіб, починаючи від Адама, Сифа та закін-
чуючи Ноєм. І в кожному випадку наведе-
ні одні й ті самі характеристики: ім'я; вік
при народженні першого сина; кількість
років, прожитих після народження пер-
шого сина; свідчення про інших дітей; за-
гальне число прожитих років; згадка про
смерть. У родоводі Сифа зазначено роки
життя кожного з «батьків» роду як указів-
ку на Божі благословення, даровані цьо-
му праведному роду. А в родоводі Каїна
час життя синів взагалі не зазначено. Так,
наприклад, праведний Енох потрапив на
небо, коли йому було 365 років, а його
син Метушалах прожив довше за всіх –
969 років.

У 4-му та 5-му розділах згадують-
ся однакові або дуже схожі імена. Що ж
Господь хотів сказати нам цим? Чи-
таючи уважно, ми побачимо, що люди
з однаковими іменами мають різні ха-
рактери. Так, наприклад, у четвертому
розділі сказано, що на честь свого сина
Еноха Каїн буде місто, щоб той полю-
бив земне життя, зосереджене на до-
сягненні матеріальних благ і власного
комfortу. А про Еноха, нащадка Сифа,
відомо, що він народив Метушалаха,
вирізнявся благочестям, тому Бог узяв
його на небо. Про Ламеха в 4-му розді-
лі сказано, що його народив Метушалах
і що він вирізнявся особливою само-
впевненістю та мстивістю. У 5-му розді-
лі про Ламеха сказано, що його теж
народив Метушалах, але що це була
людина віри, котра побачила в наро-
дженні свого сина Ноя виконання Бо-
жественної обітницї.

Апостол Юда у своєму посланні
стверджував, що Енох – нащадок Адама
у сьомому поколінні. Юда не даремно
зробив таке уточнення. По лінії Сифа,
рахуючи від Адама, сьомим є Енох, по
лінії Каїна – кривавий і мстивий Ламех.
Сьоме покоління від Каїна втілює світ
нестримного насильства. Незважаючи
на те, що розвиваються мистецтво, ско-
тарство, ковальська справа, нащадки
Каїна у безвиході через те, що моральні
основи знехтувані та знешкоджені. Бог
ніколи не схвалював багатожестство,
Ламех же порушує Господнє веління.
Отже, Ламех діаметрально протилеж-
ний Еноху, як у моральних принципах
життя, так і в стосунках з Богом!

Два родоводи – родовід нащадків Ка-
їна і родовід нащадків Сифа – дві про-
тилежності: з одного боку – нащадки
братовбивці, котрі не йдуть шляхом прав-
едності; з іншого – нащадки Сифа, який
став родоначальником праведного по-
коління. Нащадки Каїна опиралися Твор-
цеві, а нащадки Сифа прагнули до Нього
і присвячували себе Творцеві. Каїніти
розвивали технології, але від вод пото-
пу врятувалися тільки нащадки Сифа.

Сьогодні також є два родоводи –
сини Божі та сини людські.

Талановиті й обдаровані люди з родо-
воду Каїна, сини світу цього, знову ведуть
суспільство до висот прогресу. І всі ми так
чи інакше інколи користуємося плодами їх-
нього інтелекту. І зовсім не всі їхні досяг-
нення можна назвати гріховними. Проте
на вершині людського суспільства сьо-
годні знову немає місця Богові, як не зна-
йшлося місця для Творця в умах людей у
дні перед потопом. Ми живемо в такий
час, коли люди все наполегливіше чи-
нять опір присутності Бога та голосу сові-
сті. Усе рідше серед жителів землі виникає
бажання «ходити перед Богом» і «при-
зивати Ймення Господнє». На їхню дум-
ку, читати Біблію й молитися – заняття для
бабусь чи священників.

У кожного з нас є вибір життєвого
шляху. Можна досягти успіху в підпри-
ємництві, виробництві, мистецтві, ви-
находах, військовій справі, будівництві.
Коли прийде Христос, цінними вияв-
ляться лише дві речі: досвід призивання
Ймення Господнього і навички ходити в
істині перед своїм Творцем. На суді Бо-
жому не матимуть значення ваші земні
досягнення. Головним запитанням там
буде таке: до якого родоводу ви нале-
жите? Куди б Бог записав ваше ім'я?

Отже, родовідні книги й нині збе-
рігають свою цінність. Пишуться вони
на небі, і там також є тільки дві книги –
пам'ятна книга і Книга життя. В одній за-
писані імена та всі справи людини. А в
іншій – імена спасених і їхні стосунки
з Господом. У Новий Єрусалим, де нас
чекає Енох, який і досі ходить перед Бо-
гом, «не ввійде... ніщо нечисте, ані той,
хто чинить гідоту й неправду; але тіль-
ки ті, хто записаний у книзі життя Агн-
ця» (Об'явл. 21:27). Намагайтеся, щоб
ваше ім'я було записане в небесну кни-
гу родоводів – у Книгу життя!

ТЕЛЕКАНАЛ
www.hopechannel.info

Позитивне телебачення для всієї родини

«Хочеться більше телепрограм про поліпшення життя на внутрішньому, глибинному рівні»

Християнський сімейний телеканал «Надія» оголосив про запуск цілодобового супутникового мовлення з 1 березня. Про нішу телеканалу, оцінку його популярності, конкуренцію та потреби глядачів розповідає директор телеканалу В'ячеслав Дем'ян.

■ – Чому ваш телеканал називається «Надія»? Чи виправдовує його назва очікування аудиторії? Адже це не «Грошовий мішок» чи «Все про трилери», скажімо.

– Ми не ставимо за мету, щоб наш телеканал, програми якого спрямовані на добро, підбадьорення і зцілення, був схожий на інші канали. Віримо, що вже назва допоможе глядачам вирішити, чи слід його дивитися. Ті, хто шукає надію, можуть бути впевненими, що за допомогою наших програм вони знайдуть спокій і мир у серці, і це надасть гармонії їхньому життю.

■ – Як виникла ідея створити такий телеканал?

– Бажання робити добрі й корисні справи, незважаючи на прагматичність сучасного суспільства, властиве кожному. Група молодих ентузіастів, які прагнуть привнести у світ щось добре й позитивне, доклала зусиль і довго розробляла невеликі телепрограми. Їх транслювали різні державні та приватні канали. Із часом ця діяльність вилилася в потребу створити новий – життєствердний – канал для всієї сім'ї, який би хотів дивитися кожен українець.

■ – Яку нішу медіапростору планує зайняти «Надія»? Адже цілком очевидно, що телеканал «Надія» є нішовим. А таке ТБ помітно розвивається сьогодні.

– Цілком правильно. Це світова тенденція – орієнтуватися на очевидні запити конкретного соціального прошарку. Телеканал «Надія» прагне зайняти нішу позитивного телебачення, щоб задовольняти духовні запити кожного.

■ – Що, на вашу думку, може стати запорукою успіху в роботі телеканалу? У чому він виявлятиметься?

– Наразі комерційні телеканали «вимірюють» свій успіх рейтинговими та фінансовими показниками. Але ми маємо інші цілі. Те, що ми хочемо сказати суспільству, не можна порівняти за ефективністю з поверховими, іноді не зовсім потрібними й часто руйнівними для внутрішнього світу людини розвагами. На жаль, глядачі нерідко вибирають не так корисне, як «солодке». Наш головний критерій – не рейтинги, а відгук глядачів.

Ми прагнемо не викликати надзвичайний сплеск емоцій, а намагаємося

мати добрий вплив на глядача, щоб поліпшити його життя.

■ – У яких аспектах життя своєї аудиторії ви чекаєте покращення? Хтось скаже: «Чи зможу я заробити грошей?» Інший: «Я хочу побачити світ». Ще хтось: «А я – вивчити іноземну мову».

– Це питання справді стосується речей, які ви перерахували, але передусім нашому глядачеві варто прийняти розумну життєву позицію та коректно розставити життєві пріоритети. На нашому телеканалі можна знайти програми про те, як бути здоровим, заробити грошей, бути успішним, створити сім'ю, народити та виховати дитину, поліпшити шлюб або зберегти стосунки в сім'ї, розвиватися як особистість і дізнаватися про нове, як пізнавати Бога. Усе це можливо для людини, яка керується правильною системою цінностей. Про це ми хочемо не лише розповісти, але й показати на прикладах тих, хто навчений досвідом.

■ – Як ви ставитеся до конкуренції в масмедіа? Як вона впливає на якість роботи, зокрема, вашого телеканалу?

– Ми будемо тільки радіти, якщо наша тематика виявиться конкурентноспроможною. У чергових шоу, де людина отримує море емоцій і короткочасне задоволення, а потім відчуває порожнечу, конкуренції вже немало. Хочеться більше телепрограм про покращення життя на внутрішньому, глибинному рівні. Як наслідок – суспільство, без сумніву, стане здоровішим.

■ – Які стратегічні завдання ставить телеканал?

– Передусім почути наших глядачів, їхні потреби й очікування, тому що сьогодні за посмішкою та фіктивною самодостатністю багатьох людей часто ховаються розчарування, розгубленість і страх перед завтрашнім днем. Ми хочемо глибше відчувати потреби українців і показати історії людей, які змінили своє життя. Це дуже складне завдання. Ми не можемо гарантувати, що коли-небудь виконаємо його й зупинимось. Це постійний процес. Із цією метою ми запускаємо цілодобові супутникові передачі, розвиваємо кабельні мережі та Інтернет-ресурси, шукаємо шляхи трансляції програм на державних і приватних телеканалах.

■ – З якими труднощами зіштовхується «Надія»?

– Основні труднощі полягають у тому, щоб навчитися робити такі програми, які не будуть сприйматися як теорія, а зможуть зачепити струни душі. Цього, на жаль, не вчать в університетах, на каналах, які орієнтуються на видовищність та фінансову віддачу. Це те, чого ми повинні навчитися, працюючи з людьми, слухаючи їх, відгукуючись на їхні потреби і збагачуючи їхній досвід. У цьому полягає наша головна відмінність від інших каналів.

■ – На яку аудиторію розраховані програми телеканалу? Чи стабільна ця аудиторія? Наскільки співробітники телеканалу наразі знають її потреби і як збираються задовольняти їх?

– Це широка аудиторія: діти, підлітки, молодь, сімейні люди середнього та старшого віку. Її стабільність регулюється тим, що проблеми в нашому суспільстві не зменшуються, а збільшуються. Отож, дедалі більше людей шукають відповіді, котрі можуть допомогти зв'язати їхні сім'ї міцними узами вірності, віддаляючись від поверхових захопливих програм. Дуже багато людей сьогодні бажать дізнатися, як виховати дітей, щоб вони в майбутньому принесли користь суспільству та були радістю для батьків, щоб родини були щасливими й успішними. Багато хто турбується про те, як вирішити проблеми зі здоров'ям. Ці потреби є актуальними.

На телеканалі «Надія» ви можете переглядати також релігійні програми. За допомогою них ми хочемо виступити проти певних стереотипів суспільства, які формувалися впродовж багатьох років. Релігія – це більше, ніж проста приналежність до релігійної організації. Ми говоритимемо про особистісні, очевидні, щирі стосунки з Богом, Котрий є Богом любові, творення й відродження людини. Віримо, що багато людей завдяки нашому каналу переглянуть своє ставлення до цих важливих питань.

АНОНС

Дивіться в березні в прямому ефірі програму

"Помолитесь за мене"

Ваші прохання і проблеми почують!

Вівторок і четвер о 20:00

Бажаєте починати день з позитиву та натхнення?

Щоденна програма

"Ранок надії"

пропонує нові цікаві рубрики:

**"Гармонія життя",
"Лінива кухня",
"Гімнастика",
"Новини"**

ПАРАМЕТРИ НАЛАШТУВАННЯ НОВОГО ТЕЛЕКАНАЛУ:

Канал: Nadiya TV
Супутник: ASTRA-4A (Sirius), 5° сх. д.
Частота прийому: 12.284 МГц
Поляризація: (V), FEC 3/4
Швидкість потоку: 27.500 Мбіт/с

ТЕЛЕФОНИ ГАРЯЧОЇ ЛІНІЇ:

lfe) (093) 50-157-80
MTC (066) 707-00-05

(098) 707-00-05
0 800 50 157 80*

*Дзвінки зі стаціонарних телефонів безкоштовні

Люди, гідні особливої любові

Часто багато хто вважає людей з обмеженими можливостями неповноцінними членами суспільства. Шкода, що вони не знають про ціну, яку Ісус заплатив за кожного, зокрема й за них. Саме цих людей Господь вибирає, щоб через них показати Свою милість, присоромити сильних і розумних світу цього. У нашій історії все саме так і сталося.

Петро, хворий на ДЦП, одного разу віддав товариство інвалідів і познайомився з Галиною, яка мала таку ж хворобу. Дівчина розповіла, що медкомісія не дозволила їй відвідувати школу, але вона навчалася вдома, і досить успішно. Вона також розповіла, що живе в неблагополучній сім'ї під опікою сестри і що її брат Олег – наркоман. Він виносить з дому все, що потрапляє йому до рук, і продає заради нової дози наркотиків. Шкода було дівчину, але чим міг допомогти Петро? До того ж з'явилася сестра й забрала Галю додому, заборонивши спілкуватися з хлопцем.

Минуло декілька років... Одного разу в квартиру Петра принесли запрошення на євангельську програму, яка відбувалася в кінотеатрі поруч із його будинком. Батько Петра дозволив йому піти на цю зустріч. Того вечора Петро познайомився з новими людьми, які провели його додому. Відтоді вони спілкувалися регулярно, оскільки Петру сподобалося відвідувати зібрання. Незабаром пастор запросив усіх відвідати ще одну євангельську програму і запросити на неї своїх друзів. Тоді Петро й згадав про Галю та зателефонував їй. Вона з радістю прийняла запрошення, і молоді люди прослухали усі цікаві лекції євангеліста з Австралії. У кінці програми Галю та Петро отримали в подарунок Біблію. Галю поклала Біблію на видному місці й одного разу побачила, як її брат-наркоман читає цю святу Книгу. Потім були запитання й бесіди: Олег все більше й більше цікавився Словом Божим. З того часу Господь почав благословляти життя Олега. Він перестав вживати наркотики, пити, палити, влаштувався на роботу і навіть першу зарплату віддав мамі. Із часом хлопець одружився. Зараз в Олега троє дітей, а найголовніше – він разом з дружиною прийшов до Господа. Вони уклали завіт з Христом через водне хрещення. А ще Олег закінчив духовну академію і тепер служить в одній з громад, розповідаючи про чудеса Господа в його житті. А щодо Петра й Галі, то вони теж прийняли хрещення і залишаються хорошими друзями, старанно готуючись до зустрічі з Ісусом Христом на хмарах.

Хрещення немовлят:

Вадим Гріц

християнська традиція чи давній забобон?

Чи спасає хрещення як обряд чи таємниче дійство саме собою? Апостол Петро зазначає, що хрещення – «це не позбуття тілесної нечистоти, а прохання до Бога доброго сумління через воскресіння Ісуса Христа» (1 Петра 3:21). Звідси витікає, що хрещення спасає «через воскресіння Ісуса Христа», на яке хрещений відповідає вірою, дотримуючись форми хрещення та усвідомлюючи його суть. «Добре, – скаже читач, – і все-таки, чи спасає хрещення людину?» Перш ніж відповісти на це запитання, ще раз прочитаємо слова апостола Петра. Він говорить, що немає християнського хрещення без особистої обіцянки чи особистого прохання до Бога. Інакше хрещення перетворюється на просте «позбуття тілесної нечистоти». Сказане свідчить, що християнське хрещення спочатку не призначалося для немовлят. Більше того, воно просто недоступне для них. Але тоді як же діти залучаються до християнського спасіння?

ЯК З'ЯВИЛАСЯ ТРАДИЦІЯ ХРЕСТИТИ ДІТЕЙ?

Достовірно відомо, що приблизно до III ст. нашої ери хрещення немовлят Церква не практикувала. Але вже з III–IV ст. окремі священники та богослови стали створювати в Церкві «інститут хресних батьків», або «хресних батьків» (грецьке слово «хрещений батько» має також значення «поруचितель за боржника»). Інакше кажучи, відповідальність за моральний вибір під час хрещення немовляти стали покладати на обраних дорослих: хресні, або хресні батьки, читали Символ віри й відповідали на запитання священника перед хрещенням дитини. Інститут хресних батьків був покликаний виправдати нову для християнської Церкви ідею хрещення немовлят. І якщо сенс у хресних батьках все-таки був, то лише до тих пір, поки хрещення приймали дорослі. Малося на увазі, що хресний батько впродовж деякого часу буде духовним наставником хрещеної дорослої людини. Але на практиці таке наставництво справджувалося нечасто. Із IV ст., коли набуло поширення хрещення немовлят, поручительство хресного все частіше ставало формальністю. Поручитель не мав жодної відповідальності за виховання дитини ні перед його батьками, ні перед Церквою, ні перед Богом. До речі, Біблія взагалі не заохочує поручительства. У книзі Приповістей читаємо: «Людина, позбавлена розуму, ручиться, – поруку дає за друга свого» (Прип. 17:18).

Природна безвідповідальність хресних батьків (адже вони давали обіцянку не за себе) виявляла фіктивність інституту хресних батьків, що, у свою чергу, свідчило про фіктивність самого хрещення немовлят. Бо ні самі діти, ні їхні хресні батьки не відповідали за виконання колись обіцяних поручительств. Іван Златоуст (приблизно 350–407 рр.) стверджував, що хресні батьки можуть стати дуже небезпечними для хресних: «Довідалися тепер і ви, хресні батьки, що чимала вам загрожує небезпека, якщо впадете у безтурботність». А оскільки хресні здебільшого справді перебувають у духовній безтурботності, то і немовлята, і їхні поручителі поминають прикрі наслідки безвідповідальності. Своєрідним аргументом на

користь хрещення немовлят могла слугувати статистика. Адже певна кількість людей, хресних у дитинстві, справді ставала християнами. Проте християнська практика має ґрунтуватися не на статистичних даних, а на дотриманні Слова Божого.

Доволі швидко інститут поручителів перетворився на щось подібне до сватання, коли молодих «заручують» заочно. Дітей, які не розуміли, що відбувається під час хрещення, не вважали за потрібне запитувати, хочуть чи не хочуть вони укласти завіт з Господом – «хороший шлюб». Та й потім батьки частенько не обтяжували себе навчанням дитини любити Бога. Цю проблему визнавали як у минулому, так і сьогодні авторитетні православні історики та богослови. Протопресвітер Олександр Шмеман пише: «Нині хресні батьки обмежуються лише виконанням деяких функцій під час здійснення хрещення: вони тримають немовля під час обрядів перед хрещенням, відповідають за нього на запитання, читають Символ віри і приймають немовля з купелі. Вибір хресних батьків став суто сімейною справою і найчастіше диктується міркуваннями, що не мають нічого спільного із Церквою, її вірою і духовною відповідальністю за хресного». Діти, дорослішаючи, доводять своїм життям: їхнє раннє хрещення не гарантує, що вони залишаться у вірі. Християнином людину робить не якийсь чарівний (чи «дуже правильний») релігійний обряд, не сильне бажання родичів чи сподівання Церкви, а лише особиста віра.

«ХРЕСТИВСЯ САМ І ВСІ ДОМАШНІ ЙОГО»

Цей вираз кілька разів вживається в Новому Завіті. Слова «і всі домашні його» деякі читачі вважають свідченням хрещення немовлят. При цьому зовсім не звертають уваги на те, як поводитися всі «домашні», про яких йдеться.

А про них сказано: їм «Слово Господнє звіщали» (Дії 16:32), «і радів із усім домом своїм, що ввірував у Бога» (Дії 16:33, 34), «присвятили себе на служіння» (1 Кор. 1:16 і 1 Кор. 16:15), «почувши, увірували» (Дії 18:8), «ті, хто прийняв його слово, охрестилися» (Дії 2:39, 41), «вони перебували в нації апостольській... та в молитвах» (Дії

2:42). Мабуть, цих прикладів досить, щоб запитати себе: чи доступні всі ці дії новонародженим, немовлятам і малолітнім дітям?

Відповідь зрозуміла: ні.

Чому ж у Новому Завіті ми не знайдемо заклопотаності й тривоги християн з приводу того, з якого віку потрібно хрестити людину? Тому що перші християни вірили в благодать Божу. Вони не керувалися язичницькою ідеєю «заробляти» спасіння за допомогою таємничих обрядів або задовбрювати ритуалами своє гнівливе божество. І тому не намагалися «отримати» спасіння для своїх дітей за допомогою хрещення.

Вони лише раділи спасінню як дару Божественної благодаті по вірі. І сьогодні християнам треба більше піклуватися про те, щоб їхні діти росли у вірі. А коли настане час приймати хрещення, Сам Господь їх наставить. Якщо ж дитина росте під благодатним покровом віри своїх батьків, які завжди моляться та присвятили себе служінню Богові й ближнім, то для її хрещення не потрібне досягнення «цивільного повноліття». Зрозуміло, духовність батьків не відміння певного розуміння сенсу хрещення дитиною, потрібне також її бажання хреститися та психологічна готовність до такого важливого кроку. Батькам не слід поспішати, їм варто пам'ятати, що і хрещене, і нехрещене дитя Бог любить однаково. Хрещенням батьки не посилюють Божу любов до дітей. Вони повинні пояснити своїй дитині, що, одного разу хрестившись, вона сама, таким чином, виразить свою сильну любов до Бога й затвердиться в дотриманні Заповідей Господніх.

ХРЕСТИТИ, ЩОБ НОЧАМИ НЕ ПЛАКАЛА

Ось як на тему дивного звичаю хрестити ще несвідомих немовлят розмірковує відомий православний священник Олександр Борисов у своїй книзі «Ниви побілили». Він наводить свою розмову з літньою жінкою, котра бажала хрестити внука.

– Навіщо? – запитав священник.

І з'ясовується, що сім'я дитини – світські нерелігійні люди, батьки яких були православними. Священник резонно зазначає:

– Адже без релігійного виховання він не виросте віруючим!

Галина Остапчук

Напевно, ніколи не перестану дивуватися, як неповторно Бог створив наш світ. Усьому – своя роль, своє місце, свій час. Зазираю в уявний сезонний калейдоскоп і що ж там бачу? Зима... Іноді вона – чарівниця. Покриє землю пухкою білою ковдрою, заіскриться сріблястим інеем на деревах, намалює чудові візерунки на вікнах, немов мастерня художника. А іноді вона бешкетує: понамітає височенні кучугури снігу, що з дому не вийдеш, завіє льодяним вітром, що пронизує до кісток, закрутить хурделицею. Але і така зима все одно прекрасна. Вона схожа на білосніжну красуню, на дивовижну казку з фантастичним сюжетом...

Повертаю калейдоскоп далі – і картина змінюється. Змінюються кольори, відтінки. Сліпуча білизна зникає, і милують око зелені фарби. То весна усміхається першими тендітними листочками, пестить ніжними сонячними промінчиками, радує різнобарвними квітами. Усе, що дрімало, усе, що здавалося навіки похованим в льодяних обіймах, оживає, шумить, дзюрчить, щебече і тріпоче від пробудження. Величний гімн воскресіння співає природа своєму Творцю.

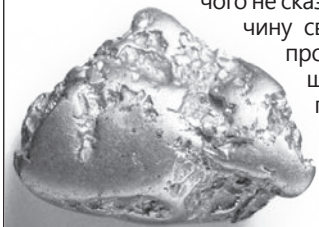
Ще один рух диво-іграшки – і я бачу справжнє диво: дерева вже тяжіють різноманітними плодами, що так і просяться до рота. Виблискують вишні, черешні, наливаються сонцем абрикоси і сливи, рум'яніють яблука і груші. А скільки ягід у садках і в лісі, скільки горіхів, грибів і цілющих запашних трав! Горооди встелені огірками, картоплею, морквою, капустою, гарбузами, кукурудзою, кавунами, квасолею, помідорами... Ой, не злічити всього! А над усім цим – людська праця. Навколо пахне жнивими і свіжим медом... То літо-літєчко, що хлюпоче оксамитовими хвилями на ставку, тішить теплими ночами і сюрчанням коників, вражає несподіваними грозами і вабить своїми безпечними радощами. Але як же швидко воно минає!

Невидима сила керує моєю рукою – і я повертаю калейдоскоп далі. Новий пейзаж по своєму гарний, у багряно-рудих фарбах, але наводить на серце смуток. Може, то сірі і холодні краплини дощу, що монотонно падають на втомлену і виснажену урожаєм землю? А може, то просто подих осені, що торкнувся обличчя, прохолодний і заспокійливий? О, ця пора чарує око пишними золотавими краєвидами! Величнє, дивовижно, але сумно. Сумно від того, що незабаром ця краса мине і залишаться лише спогади...

Для чого Бог так влаштував світ? Можливо, для того щоб людина могла відчути тепло і холод, радість і смуток, побачити народження і зів'ялість? Відчути, побачити і порівняти... В оселях Господа вічно квітне весна. Я хочу туди, де життя, де ніжність, де любов. А куди прагнете ви?..

Плавильник срібла

Один уривок з Біблії викликав запитання в жінок у групі з вивчення цієї книги: «І Він сяде топтити та чистити срібло...» (Мал. 3:3). Вони міркували між собою, намагаючись зрозуміти, що ж означає цей текст, що сказано в ньому про характер Бога, про те, який Він. Одна з жінок зголосилася вивчити по можливості процес очищення срібла. На тиждень вона зателефонувала срібних справ майстрові та попросила призначити час, коли їй можна буде прийти, щоб спостерігати за його роботою. Жінка нічого не сказала про причину своїх відвідин, просто сказала, що їй цікаво побачити, як відбувається процес очищення срібла.

Вона спостерігала за тим, як майстер тримав шматок срібла над вогнем, доки він не нагріється. Він пояснив їй, що для очищення срібла необхідно тримати посеред вогню, там, де полум'я найгарячіше, щоб вигоріли всі домішки. Жінку здивувало те, що Бог тримає нас посеред такого гарячого полум'я. А потім вона знову замислилася над текстом: «І Він сяде топтити та чистити срібло...»

Вона запитала майстра, чи правда, що він має сидіти тут, перед вогнем, упродовж усього часу очищення срібла. Майстер відповів, що він не лише повинен сидіти й тримати шматок срібла, але йому

не можна зводити очей з нього впродовж усього часу, поки воно у вогні. Якщо перетримати срібло в полум'ї навіть трохи довше, ніж потрібно, то воно зіпсується. Жінка трохи помовчала. Потім вона запитала срібника: «А як ви дізнаєтеся, що вже пора, що срібло вже повністю очищене?» Він усміхнувся й відповів: «А це легко – коли я побачу в ньому своє відображення».

«Розмова наша, звичайно, зайшла в глухий кут, – пише далі Олександр Борисов. – Жінка продовжувала наполягати, щоб потрібно охрестити, щоб став православним, а я марно намагався її переконати, що одного хрещення недостатньо. Між іншим, батьки, котрі бажали хрестити своїх дітей, на запитання «навіщо?» давали найнесподіваніші відповіді: «щоб був хрещений», «у мене є хресні батьки, ось і в сина будуть», «а то бабуся сидіти з дитиною відмовляється, не буду, ваше нехриста бавити», «щоб ночами не плакала»... До того ж, якщо розмова складеться щиро, більшість, не називаючи це вірою в Бога, все ж визнає, що «щось є». Зазвичай стверджують, що дитина і без релігійного вихован-

ня, коли виросте, «сама з'ясує», у що їй вірити. Очевидно, віра дитини, навіть коли вона виросте, так само не підніметься вище батьківського «щось є».

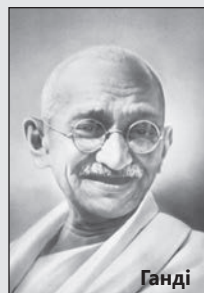
ХРЕСТИТИ, ЩОБ НЕ ВИХОВУВАТИ

Окрім жажливого забобону, у сумнозвісної усталеної практики хрещення немовлят є ще одна причина. Як не дивно, це лінє. Батьки лінуються докласти зусиль для християнського виховання, без чого діти не стануть віруючими і, отже, подорослішавши, не спасуться. Такі батьки хрещенням дитини просто відкуповуються від своєї совісті, настирних родичів і незрозумілих псевдорелігійних страхів. Адже

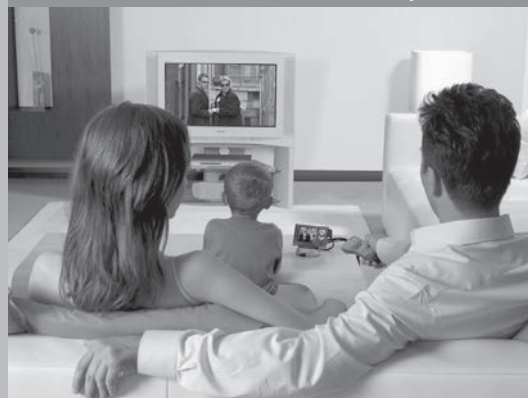
Ївала

Одного разу хтось запитав Ганді, що він думає про місіонера Стенлі Джонса. Той відповів: «Стенлі – хороша людина, але він дуже пишається своєю релігією». Почувши такий коментар, Стенлі сказав: «Ганді не помиляється. Бо для нього спасіння – результат власної праці, що можна порівняти з вичерпуванням океану совком. А християнин, маючи впевненість у спасінні, може хвалитися тим, що від нього не залежить. Проте ніколи християнин не стане пишатися собою, як це роблять індуси».

Прощення приваблює принижених і винних людей. Поганих об'єднує спільна перевага: вони не думають про себе як про хороших і відчувають потребу в Богові. А «хороші», успішні люди цього світу – горді, багаті, гарні – вважають себе бездоганними. Цим вони самі собі розставляють тенета. У них все гаразд, вони щасливі. Проте їхня духовність спить, і вони не в змозі усвідомити свою велику потребу в Спасителі.

Телевізор

Одного разу в Інтернеті я побачив відео «Молитва дитини». Дитина молиться Богу і просить: «Боже, прошу Тебе, перетвори мене на телевізор. Я хотіла б збирати навколо себе всю нашу сім'ю, щоб вони слухали мене і не перебивали, були поруч зі мною годинами. Боже, я хотіла б відчувати те, що відчуває татів і мамин телевізор...»

Бог Сам призначив особливий час для спілкування, єдності та зміцнення стосунків. Лише четверта заповідь містить конкретне повеління щодо спілкування. Вона говорить про зміст любові – про спілкування. Якщо людина нехтує четвертою заповіддю, то вона нехтує стосунками з Богом.

У четвертій заповіді Бог постає Особистістю, яка дуже близька до людини. Він Сам не потребує відпочинку, проте призначає нам особливу зустріч кожні сім днів. Та Він не приходить до нас із порожніми руками: «Тому поблагословив Господь день суботний...» (Вих. 20:11). Щосуботи Творець приносить нове благословення, бо сама Його присутність є благословенням і життям з надлишком.

дорослим дітям все одно доведеться укладати заповіт з Богом, якщо вони увірують. Бо те, що з ними зробили батьки й хресні (з добрих мотивів, зрозуміло), можна в кращому разі назвати «позбуттям нечистоти», але не християнським хрещенням за словом Христа і святих апостолів. Не можна замінити обрядом хрещення працю батьків, християнське виховання дітей, необхідне для підготовки людини, яка росте до справжнього християнського хрещення.

Хрещення має залишатися тим, чим воно й було спочатку: усвідомленим відгуком віри на дар благодаті, священною дією за прикладом Господа нашого Ісуса Христа.

Оправданье верой

Отвергающий Бога душой
Все Божественное отвергает:
Милосердие, святость, покой
И ту веру, что душу спасает.

Вера – вечные крылья души,
В небеса без нее не подымаются.
Перед Богом любой, кто грешит,
Сможет верою лишь оправдаться.

Татьяна Загний

Мій татусь казав, що я прекрасна

«Мій татусь казав, що я прекрасна.
Запитую себе, чи я справді така.
Аби бути справді прекрасною...

Надійка стверджує, що потрібно мати чудове довге хвилясте волосся, таке, як має вона. У мене такого немає.

Аби бути справді прекрасною... Андрійко стверджує, що потрібно мати білі гарні рівні зуби, такі, як має він. У мене таких немає.

Аби бути справді прекрасною... Наталя стверджує, що потрібно бути найрозумнішою дівчинкою з другого класу гімназії. Я такою не є.

Аби бути справді прекрасною... Юрко говорить, що потрібно бути гострою на язик. Я такого не вмію.

Аби бути справді прекрасною... Поліна говорить, що потрібно жити в найкращій частині міста і в найкращому будинку. Я не відповідаю цій вимозі.

Аби бути справді прекрасною... Соломія говорить, що потрібно носити тільки гарні сукні та наймодніші туфельки. У мене таких немає.

Аби бути справді прекрасною... Маргарита стверджує, що потрібно походити з гарної родини. Це мене не стосується.

Але щовечора, коли треба лягати спати, татусь обіймає мене і говорить: «Ти справді прекрасна, і я люблю тебе». Напевно, тато знає щось таке, чого не знають мої друзі».

Граматика

СПІЛКУВАННЯ

Володимир
Алексєєнко

**Ми маємо благородне походження!
Ми, люди, – вінець творчої сили
Бога та діло Його рук.
Від Нього щоденно,
щомиті енергію життя отримує
все живе.**

Святе Письмо стверджує: Бог створив людину не просто як витвір мистецтва, Він уклав у кожного з нас потребу спілкуватися, і передусім – зі своїм Творцем. У молитві «Отче наш», яку ще з дитинства знає кожен християнин, ми звертаємося до Бога як до Небесного Отця, визнаючи себе Його земними дітьми. У наше людське єство Творець заклав потребу спілкуватися, бо «не добре, щоб бути чоловікові самотнім» (Бут. 2:18). Для такого спілкування Бог створив сім'ю, з'єднав у шлюбі чоловіка і жінку, благословив їх, визначив їхні ролі й обов'язки та встановив для них певні правила спілкування. Гріх завдав величезної шкоди сім'ї. Він спотворив і зруйнував стосунки людей з Богом і один з одним. Та через Євангельську вістку наш Спаситель бажає повернути всіх нас до тих правил спілкування, які були засновані Ним ще на початку творіння людини. Шлюбні стосунки не можна перебудувати так, щоб вони діяли проти природи та сутності шлюбу, встановленого Богом. Правила спілкування між чоловіком та дружиною, між батьками та дітьми, між сім'ями, з яких складається суспільство, записані Божими пророками й апостолами у Святому Письмі. Тому ми впевнено можемо назвати Біблію Гра-

матиною людського спілкування. Святе Письмо повинне стати настільною Книгою в кожній сім'ї. Біблія натхненна Богом, а тому корисна «для навчання, для докору, для виправлення, для виховання в праведності...» (2 Тим. 3:16). Святе Письмо переконливо свідчить: ми живемо в тяжкі часи (див. 2 Тим. 3:1-5). Наше покоління стикнулося з такими проблемами, які минулим поколінням були невідомі. Одна з них – нестача спілкування, і насамперед – у сім'ї. Втрачена давня християнська традиція, коли батько як священик сім'ї збирав дітей і разом з матір'ю проводив ранкове і вечірнє сімейні богослужіння. Вони разом читали Слово Боже, співали християнські пісні та підносили до Бога свої молитви подяки. Таке спілкування об'єднувало сім'ю, наповнювало її атмосферою любові

та миру. Люди боялися Бога, тому сім'ї були міцними, а перелюб – рідкістю. Технічний прогрес вніс суттєві зміни в спілкування сім'ї. Як це не прикро, але сьогодні чоловік і дружина, живучи під одним дахом, бачаться рідко, а з дітьми спілкуються по телефону. Бажаючи покращити своє матеріальне становище, часом чоловік або дружина виїжджають за кордон на роботу на декілька років. І часто повертаються додому вже немає до кого! Якось мені довелося почути розмову двох жінок. Одна з них сказала: «Хоч мені вже за п'ятдесят, але я від себе свого чоловіка ні на які заробітки не пущу і сама від нього нікуди не поїду. Якщо і їхати, то тільки вдвох!» У Граматиці спілкування записані таємниці сімейного благополуччя, яких ми повинні дотримуватися, щоб наші сім'ї були щасливі.

ЛЮБОВ НІКОЛИ НЕ МИНАЄ

Володимир
Кузьмич

«Любить – не любить, любить – не любить...» – дівчина обриває пелюстки з ромашки і гадає, чи любить її юнак. Невпевненість у любові, постійні зради, нечесність у стосунках та багато інших ознак впливають на людей, які так прагнуть любові. А чи розуміють вони насправді, що таке любов?

Для нас найціннішими мають бути поради Всевишнього, Творця людини, Того, Хто заклав любов у серце кожного. У 13 розділі Першого послання апостола Павла до коринтян ми знаходимо гімн любові: «Любов довго терпить, любов милосердна, не заздрить, любов не величається, не гордиться, не поводиться непристойно, не шукає свого власного, не спалахує гнівом, не задумує лихого, не радіє з несправедливості, а радіє з істини; все переносить, усьому довіряє, завжди надіється, усе перетерпить. Любов ніколи не минає» (вірші 4-8). Ось які чудові якості має любов! Та відразу виникає запитання: «А де ж таку любов знайти?» Гадаю, проблема в тому, що ми називаємо любов'ю те, що нам приємне та приносить задоволення. Але найчастіше це лише тимчасове захоплення, яке зникає так швидко, як і з'являється. Існує прислів'я: «Коли одружуєшся – дивишся в два ока, одружився – одне око заплющ». Одна дружина сказала так своєму чоловікові: «Яка я була сліпа та глуха, коли виходила за тебе заміж!» На що отримала відповідь: «Двох хвороб ти позбулася протягом нашого сімейного життя!» Чому ж так відбувається? Чому біль, сльози, розпач, розчарування, розлучення, сирітство, самотність переслідують нас у житті? Можливо, ми щось неправильно розуміємо?

Коли ми дивимося на іншу людину, то вимагаємо любові від неї, замість того щоб віддавати любов. Любов довго терпить. «А я вже не можу терпіти свого чоловіка!» Якщо я не можу терпіти людину, яка поруч зі мною, то це не любов. Любов милосердна. Поки здоровий, приносить гроші, квіти, продукти – це ознака любові. Але коли захворів, втратив роботу, щось не приніс, то вже розлюбив? Любити – це не брати, а віддавати. Любов – це жертва. Любов не поводиться нечемно. Любов не задумує лихого. Уявімо собі: не тільки не робить, але навіть не думає. А якби всі наші думки відкрилися перед нашими коханими людьми? Страшно навіть уявити! Та любов має позитивні, чисті, щирі думки. Любов ніколи не минає! Усе тимчасове, але любов вічна. Якщо це Божа любов! Хтось скаже, що про таку любов можна лише мріяти та побачити в кіно. Але її можна знайти й у повсякденному житті. Любов – це не просто натиснути зірочку на мобільному телефоні, це не натиснути «enter» на клавіатурі. Прагніть любові – так радить нам Святе Письмо (див. 1 Кор. 14:1). Прагнути – це

означає зростати, не зупинятися, жертвувати своїми амбіціями. Гімн любові, який ми прочитали, – це зразок, повнота любові. Кожна людина робить багато помилок. Лише той, хто нічого не робить, ніколи не помиляється. Але проблема в тому, що коли ми робимо помилку, ми зупиняємося, закриваємося в собі і звинувачуємо інших, замість того щоб просити прощення, вчитися на власних помилках і рухатися вперед. Ми образили, ми не стрималися, ми посміялися, завдали болю нашій половинці? Чому ж тоді не зробити крок назустріч? Покаяння, прощення, розуміння неправоти – і знову досягаємо любові. Адже любов ніколи не минає! Вона не зважає на обставини, ситуації, становище, якщо це справжня небесна любов. А може, це лише тимчасове захоплення? Ми часто шукаємо тимчасових задоволень, сьогодні тут, завтра там, і в результаті залишаємося самотніми. Мріємо, уявляємо, плакаємо ілюзії, а все щось не так. Прагнеш любові? Вивчи напам'ять біблійний гімн любові. І крок за кроком досягай любові силою Христа. Адже любов ніколи не минає!

Робота шлунка під час свят

Хто з нас не чекає того чи іншого свята, щоб відпочити і смачно поїсти? Утім існує таке поняття, як переїдання. На свята ми готуємо багато страв, щоб насолодитися повною мірою. Душа бажає свята! А як почуває себе ваш шлунок після таких переїдань?

Серед лікарів багатьох країн існує вислів: «Кожен хворий має право святкувати Різдво, Новий рік і Пасху, щоб захворіти ще більше». Свята часто стають причиною розладів органів травлення. Після споживання їжі та напоїв з'являється не травлення шлунка, задишка, серцева недостатність, навантаження на нирки та печінку, а також передумови виникнення виразки і пухлин у шлунку. Доходить до того, що багатьом доводиться робити промивання шлунку.

Зазначимо деякі захворювання, які можуть виникати після прийому їжі у великій кількості та сумнівної якості.

ГОСТРИЙ ЕНТЕРОКОЛІТ

Гострий ентероколіт (запалення кишечника) або гастроентероколіт (запалення кишечника і шлунка) виникають або через зараження спожитої їжі бактеріями (як правило, сальмонелами), або через перенавантаження травного тракту, коли людина вживає багато жирної їжі, молочних продуктів, сирих фруктів і овочів, багатих на клітковину. Відбувається велике навантаження на шлунок, печінку, а окремі травні функції не встигають повністю проявити себе.

У животі виникають кольки, з'являється неприємний запах з рота, людину мучить діарея.

РОЛЬ ДІЄТИ ПРИ ЕНТЕРОКОЛІТІ

Роль дієти при ентероколіті надзвичайно важлива. Слід пити багато рідини. Воду варто змішувати з невеликою кількістю солі та глюкози чи цукру (2,5%). Рекомендовано вживати суп з рисом, овочевий суп, борщ з капустою (без м'яса), варену картоплю, моркву. Хворим слід відмовитися від кави та кавових напоїв, соків із сирих фруктів і овочів, молочних продуктів, за винятком сиру, жирної їжі, квасолі, усіляких соусів, смаженого й алкоголю. Через 3-4 дні можна повернутися до звичайного раціону харчування, за винятком молока, сирих овочів і фруктів, і в жодному разі не переїдати.

Як для дорослих, так і для дітей, хворих на ентероколіт, існують спеціальні суміші, які слід приймати після консультації з лікарем. Їх готують у домашніх умовах: ½ ложки солі, 1 ложку бікарбонату натрію (питної соди), 3 ложки цукру розчинити в 1 л кип'яченої води. Дітям рекомендовано пити по 50 мл щогодини. Залежно від віку дитини їй можна пропонувати 100 мл такої суміші через годину. Вона допоможе і дорослому, і дитині прочистити шлунок і кишечник,

відновити вміст мінералів, солі і рідини в організмі. Такі суміші дуже корисні при нетравленні шлунка і переїданні.

ГОСТРИЙ ПАНКРЕАТИТ

Ще одне розповсюджене захворювання – гострий панкреатит (ураження підшлункової залози).

Хворий відчуває гострий біль у нижній лівій частині черевної порожнини. Болі можуть займати й більшу частину – переходити зліва направо, досягаючи ребер. Складається таке враження, що біль охоплює половину верхньої частини тіла. Лікувати таке захворювання можна лише в умовах стаціонару.

Хронічний панкреатит виникає внаслідок впливу алкогольних токсинів на підшлункову залозу. У людини, яка вживає алкоголь щодня, розвивається хронічний панкреатит. Захворювання супроводжується подразненням шлунка, часто блюванням, нетравленням.

Також серед причин виникнення цієї недуги слід відзначити пристрасть до гострої їжі, нерациональне харчування.

Під час панкреатичного кризу хворий має перейти на сувору дієту. Варто пити багато чистої води, оскільки постійно мучить спрага. Після голодування, яке вкрай необхідне під час панкре-

атичного кризу, можна поступово переходити до вживання чаю з грінками. Частка жирів у раціоні не повинна перевищувати 25 г на день.

Слід виключити фактори, які стимулюють шлункову і панкреатичну секрецію (переїдання, вживання кофеїну, спецій, оцту і т. ін.). Необхідно відмовитися від солодких мучних виробів, сиропів, смаженої їжі, десертів, солодких ягід і фруктів, таких як виноград, полуниця, хурма, суниця, оскільки вони містять багато сахарози.

Вилучіть зі свого раціону молоко, яке містить багато лактози; рафіновані злакові, такі як білий хліб, макарони, рис. Вживати необхідно лише клітковину. Замість прохолодних напоїв з великим вмістом цукру слід вживати свіжі фрукти, але не дуже солодкі.

Той, хто страждає захворюваннями органів травлення, повинен добре знати причини виникнення своєї хвороби. Слід відмовитися від певних продуктів харчування, утримуватися від переїдання, не вживати алкогольних напоїв, кави і т. ін. Без дотримання дієти ви не досягнете успіху в лікуванні хвороби. Переїдання, вживання алкоголю і тонізуючих напоїв – усе це призведе до виникнення захворювань, про які ми говорили вище. Тому вибирайте сьогодні здоровий спосіб життя і не піддавайтеся спокусам, які негативно впливають на ваше здоров'я.

Овочевий салат із соусом з авокадо

Декілька нових інгредієнтів – і овочевий салат набуває нового неповторного смаку!

Інгредієнти:

- 2 помідора;
- 2 солодких перці;
- листя салату (пучок);
- декілька гілочок свіжого базиліку.

Для соусу:

- жменя сирого мигдалю, попередньо замоченого у воді й очищеного від шкірки;
- сіль;
- 2 ст. л. оливкової олії;
- 1 ч. л. лимонного соку.

Спосіб приготування:

Наріжте овочі. Листя салату й базиліку порвіть.

Соус: потовчіть до консистенції пасти очищений від шкірки авокадо, попередньо видаливши кісточку.

Змішайте горіхи, пасту з авокадо, оливкову олію, лимонний сік і сіль.

Додайте соус до салату, перемішайте та насолоджуйтеся смаком!

ВЕСНЯНА МАСКА

Після тривалої зими наша шкіра потребує вітамінів і поживних речовин. «Підживити» шкіру допоможе проста в приготуванні, але дуже ефективна маска з кефіру та моркви.

Візьміть 1 невелику морквину, натріть її, додайте 1 ст. ложку жирного кефіру і 1 ч. ложку оливкової олії. Суміш нанесіть на обличчя на 15-20 хвилин, а потім змийте теплою водою. Тим, хто виконує таку процедуру хоча б раз на тиждень, гарантований здоровий колір обличчя та ніжна гладенька шкіра.

НОВИЙ СУПУТНИКОВИЙ КАНАЛ УКРАЇНИ

Український християнський
ТЕЛЕКАНАЛ "НАДІЯ"
ВАРТО ДИВИТИСЬ

1 березня 2013 року новий телеканал "Надія" розпочав мовлення на супутнику Астра (Сіріус).

Відтепер 24 години на добу **БЕЗПЕРЕРВНОГО ПОЗИТИВНОГО ТЕЛЕБАЧЕННЯ!**

ТЕЛЕКАНАЛ «НАДІЯ» створений для тих, хто сьогодні бажає бачити більше, знати глибше, розвиватися краще.

Ми пропонуємо велику різноманітність програм: духовно-просвітницькі, для дітей та молоді, про сім'ю і здоров'я, творчі програми тощо.

Наше прагнення – поглянути на життя під кутом вічного і сучасного.

ПАРАМЕТРИ НАЛАШТУВАННЯ:

Канал: Nadiya TV
Супутник: ASTRA-4A (Sirius), 5° сх. д.
Частота прийому: 12.284 МГц
Поляризація: (V), FEC 3/4
Швидкість потоку: 27.500 Мбіт/с

ТЕЛЕФОНИ ГАРЯЧОЇ ЛІНІЇ:

life3 (093) 50-157-80 **★** (098) 707-00-05
MTS (066) 707-00-05 **☎** 0 800 50 157 80*

*Дзвінки зі стаціонарних телефонів безкоштовні

www.hopechannel.info

Заочна біблійна школа

Твоїм вірним помічником під час вивчення Біблії можуть стати Заочні біблійні курси (ЗБК). Уроки цих курсів допоможуть отримати відповіді на найрізноманітніші запитання.

Ми пропонуємо такі курси:

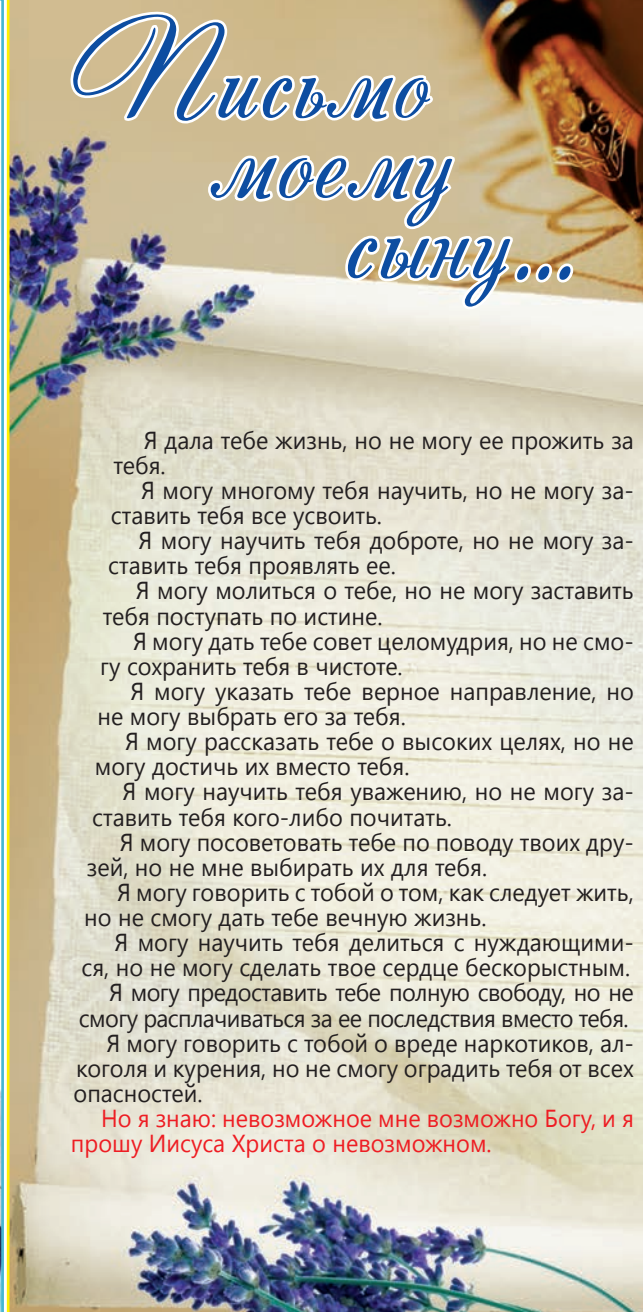
Ви маєте можливість отримувати уроки як українською, так і російською мовами.

Заяви надсилайте за адресою:

04071, Київ-71, а/с 36,
Заочні
біблійні курси

- «Нове життя» (серія уроків для вивчення основних біблійних істин);
- «Сила відродження» (поглиблений біблійний курс);
- «Небесна перлинка» (курс для дітей 6-10 років);
- «Таємниці пророцтв Даниїла» (уроки з вивчення книги Даниїла);
- «10 запитань до Бога» (уроки для молоді);
- «Формула життя» (уроки для підлітків та молоді) (рос. мовою);
- «Когда любовь возвращается домой» (курс з вивчення психології сімейного життя) (рос. мовою).

Листьмо моему сыну...

Я дала тебе життя, но не могу ее прожить за тебя.
Я могу многому тебя научить, но не могу заставить тебя все усвоить.
Я могу научить тебя доброте, но не могу заставить тебя проявлять ее.
Я могу молиться о тебе, но не могу заставить тебя поступать по истине.
Я могу дать тебе совет целомудрия, но не смогу сохранить тебя в чистоте.
Я могу указать тебе верное направление, но не смогу выбрать его за тебя.
Я могу рассказать тебе о высоких целях, но не могу достичь их вместо тебя.
Я могу научить тебя уважению, но не могу заставить тебя кого-либо почитать.
Я могу посоветовать тебе по поводу твоих друзей, но не мне выбирать их для тебя.
Я могу говорить с тобой о том, как следует жить, но не смогу выбрать тебе вечную жизнь.
Я могу научить тебя делиться с нуждающимися, но не смогу сделать твоё сердце бескорыстным.
Я могу предоставить тебе полную свободу, но не смогу расплачиваться за ее последствия вместо тебя.
Я могу говорить с тобой о вреде наркотиков, алкоголя и курения, но не смогу оградить тебя от всех опасностей.
Но я знаю: невозможное мне возможно Богу, и я прошу Иисуса Христа о невозможном.

Із редакційної пошти

Шановна редакціє! Щиро вдячна вам за вашу газету. Мені подобаються усі її статті, тому що їхній зміст насичений мудрістю та християнською любов'ю до людей.

У мене до вас велике прохання: надсилайте, будь ласка, газети моїм рідним та знайомим (адреси у додатку). Думаю, газета не залишить і їх байдужими.

Від редакції: Дорога Олеся В'ячеславівно, ми вдячні Богу за ваше старання ставлення до читання газети. Обіцяємо також виконати ваше прохання і надсилати «Вічний скарб» вашим друзям і рідним.

Вітаю вас, дорогі брати та сестри у Христі – всі працівники чудової газети «Вічний Скарб»!

Не перестаю дивуватися, як серед «моря» різної непотрібної друкованої інформації сяє «Вічний Скарб». Скільки паперу йде на всіляке «сміття», яке ворог намагається нав'язати людям через деякі книги та друковані видання. Зараз навіть у газетних кіосках можна знайти окултну літературу і т. ін.

А вічне Слово Боже не завжди трапляється на нашому шляху. Але слава Богу – Він дає вам благодать і силу. Я вірю, що через ваші газети люди зможуть наблизитися до найпрекраснішого – до Слова Божого.

Дякую вам за працю, терпіння і любов до людей! Нехай здійсняться всі ваші бажання, як написано в Слові Божому: «Хай Господь буде розкіш твоя, – і Він сповнить тобі твого серця бажання!» (Псал. 37:4).

З повагою, Ксенія,
м. Бердянськ

Щомісячна газета «Вічний Скарб»
Видавець – християнське видавництво «Джерело життя»

Відповідальний за випуск: директор видавництва «Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва: Лариса Качмар
Відповідальний редактор: Яна Хорошун
Над номером працювали: Віліна Меркулова, Олена Мехоношина
Відповідальна за друк: Тамара Грицюк
Коректори: Людмила Шаповал, Юлія Вальчук, Ганна Борисовська
Дизайн та верстка: Тетяна Романко
Наклад: 100 000 прим.
Адреса: 04071, м. Київ, вул. Лук'янівська, 9/10-А
e-mail: dzherelo@ukr.net; **тел.:** (044) 428-84-38

Якщо Ви бажаєте пожертвувати кошти на розвиток газети, то можете це зробити через банк.

Наші реквізити:
Ідентифікаційний код:
ЄДРПОУ 19350731
Адреса: 04071, м. Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10А
Рахунок: 26006149457
МФО 380805
Найменування банку
«РАЙФФАЙЗЕН БАНК АВАЛЬ» у м. Києві

Редакція залишає за собою право друкувати матеріали в дискусійному порядку, не поділяючи поглядів автора, а також право редагувати і скорочувати тексти. Рукописи не рецензуються і не повертаються. Оголошення, реклама та листи дописувачів друкуються мовою оригіналу. Листування ведеться лише на сторінках газети. Відповідальність за зміст статей несе автор.

Свідectво про державну реєстрацію
Серія KB №8176 від 03.12.2003

